Р Е Ш Е Н И Е
№ 3398

гр. София, 21.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Драганова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Весела Андонова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2023** по описа за **2014** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу решение от 13.01.2014 г., постановено по НАХД № 15591/2013 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 108 състав, С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 16-1602926/05.06.2013 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда", с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда (КТ), във връзка с чл. 414, ал. 3 от КТ на касатора, в качеството му на работодател е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2 000 лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ.

В касационната жалба се релевират основания за незаконосъобразност и неправилност на оспореното решение като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят счита, че районният съд неправилно е кредитирал показанията на актосъставителя, който не е свидетел на извършеното нарушение и бил заинтересована страна в процеса. Възразява, че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като не е в размера на предвидения в закона минимум. Посочва също, че в случая е налице сключен граждански договор, който не бил взет под внимание от съда. Алтернативно прави възражение и за маловажност на

нарушението, поради което следва да се приложи чл. 28 от ЗАНН. С оглед на наведените основания е направено искане за отмяна на оспореното решение и на процесното НП или алтернативно – за намаляване на размера на наложената имуществена санкция до предвидения в закона минимум.
Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по касационната жалба.
Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.
След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, Десети касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.
Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.
Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 16-1602926/05.06.2013 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда". Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.
Настоящата инстанция възприема напълно установената от СРС фактическа обстановка.
От събраните писмени доказателства и свидетелските показания на св. Н. И. Б. – актосъставител, се установява, че на 20.02.2013 г. от служители на Дирекция „Инспекция по труда" П. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в заведение за бърза закуска „Брезите", находящ се в [населено място], ж.п. гара „Захарна фабрика", стопанисвано от [фирма]. При проверката е заварено лицето Н. Д. Л., която миела чинии в кухнята.
В собственоръчно попълнената декларация Л. е посочила, че е на работа като миячка в обекта от началото на годината, с работно време два пъти седмично – сряда и петък от 13:00 до 15:00 часа и с уговорено възнаграждение от 2 лв. на час.
На следващия ден едноличният търговец представил в Инспекцията по труда два граждански договора, сключени с Л. на 02.01.2013 г. и на 01.02.2013 г., с които възлагал на Л. веднъж седмично да почиства и хигиенизира в Бърза закуска „Брезите". Св. Б. счел, че е налице трудово правоотношение между Л. и едноличния търговец.
За констатираното нарушение на 21.02.2013 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 16-1602926, за нарушение на чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. В законоустановения срок по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН търговецът е подал писмено възражение срещу АУАН, в което поддържа, че е налице граждански договор с Л. от 02.01.2013 г. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП, с което на търговеца, на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 2 000,00 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.
При така установената фактическа обстановка, обосновано законосъобразно и правилно районният съдия е приел в оспореното решение, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 62, ал. 1 от КТ, поради което правилно е била

ангажирана административнонаказателната му отговорност за това нарушение, а при издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съгласно цитираната разпоредба, отношенията между работник и работодател следва да бъдат уредени с трудов договор в писмена форма.

При съставяне на акта и при издаване на наказателното постановление, не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 ЗАНН. АУАН и НП съдържат всички реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. Спазени са и изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 ЗАНН - в АУАН са отразени правнорелевантните факти, очертаващи състава на нарушението - допускане до работа на работник от работодателя без с него да е бил сключен трудов договор; в съдържанието на НП изпълнителното деяние е индивидуализирано в необходимата и достатъчна степен и от фактическа, и от правна страна, чрез точно словесно описание на поведението, с което се осъществява съставът на нарушението и с посочване на законовата разпоредба – чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от КТ, установяваща задължение, неизпълнението на което представлява административно нарушение по см. на чл. 414, ал. 3 от КТ.

Неснователни са направените в жалбата възражения, че неправилно въззивният съд е кредитирал показанията на актосъставителя, който не е свидетел на извършеното нарушение и бил заинтересована страна в процеса. Видно от показанията на св. Б., същият е присъствал при извършване на проверката в заведение за бърза закуска „Брезите", стопанисвано от касатора. Актосъставителят не е страна в процеса и не защитава свои лични права и интереси, поради което не е заинтересован свидетел.

Настоящият състав на съда споделя напълно изводите на СРС относно правната същност на представените граждански договори, които по съществото си прикриват трудово правоотношение, което трябва да бъде уредено единствено и само с трудов договор. Фактът, че изпълнителят – Л., както е посочила в собственоръчно попълнена декларация, трябва да се явява на определено работно място в определено работно време, говори че лицето е подчинено на трудова дисциплина и не може да се приеме, че дължи определен резултат. Продължителността на работното време не е релевантна при определяне на същността на правоотношението като трудово или по граждански договор. Обосновано не са кредитирани от районния съд показанията на св. Л., които противоречат на декларираното от нея по време на извършената проверка. Правилно, при заявеното от нея, че при проверката не са й давали да попълва декларация, последната й е била предявена от съда, при което свидетелката е потвърдила, че почеркът и подписът на декларацията са нейни.

Законосъобразно, обосновано и правилно СРС е обосновал и извода си, че установеното нарушение не е маловажно по смисъла на чл. 415в от КТ и чл. 28 от ЗАНН, тъй като доказателства за твърденията за сключен трудов договор от 01.03.2013 г. не са представени, а в резултат на извършеното нарушение са настъпили вредни последици за работника Л., тъй като е полагала труд, без да работи по трудов договор, от което са засегнати правата й, гарантирани от КТ – на минимално трудово възнаграждение, на отпуск и почивка, социално и здравно осигуряване и др.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение на СРС, с което е потвърдено наказателното постановление не страда от пороците, визирани в касационната жалба и е постановено в съответствие с материалния и процесуалния закон, поради което следва да се остави в сила.

Мотивиран от горните съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с

чл. 63, ал. 1, изречение второ от ЗАНН, Административен съд София - град, X касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 13.01.2014 г., постановено по НАХД № 15591/2013 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.